

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plvtarchi Chaeronensis Moralia, Qvae Vsvrpantvr

Svnt Avtem Omnis elegantis doctrinæ Penvs : Id est, varij libri: morales, historici, physici, mathematici, denique ad politioem litteraturam pertinentes & humanitatem : omnes de Graeca in Latinam linguam transscripti summo labore, cura, ac fide

Plutarchus

Francoforti ad Mœn, M.D.LXXXII

In convivium septem sapientum

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-289](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-289)

284. 14. Theagenis.] Τῆς θεαγένους, non θεογένους. Infrā de mulierum virtutibus. Sed & scriptus rectè. Porro Sapphica corrige. Ex Sympos. 3. 1. qua integra, sed non digesta in versus inuenies apud Stobaeum λόγῳ δ'. Mihi placuit, quia verba erant Sapphus, eo interpretari carminis genere, quod ab ea nomen habet.

IN CONVIVIUM SEPTEM
sapientum.

ἀλλ' ὑδὲ φεύγει.] Hæc verba mutila sunt. legerim, ἀλλὰ καὶ ὅπ' ὑδὲ φεύγει τὸ φίλον εἶναι βασιλέων καὶ δάσους ὑμῖν. Sensus quidem liquet. de pyramidis ex umbra dimensione rem ad quartam propositionem sexti Euclidis illustrem reddidimus.

286. 15. Pro miraculo sim.] θαυμάσαι μὲν ἀνέφη. Ἐφ' ἵκον legendum est, non ἔφω. sunt enim Thaletis hæc adhuc, non Nicoclis verba. dictum de tyranno & adulate Bianti tribuitur, & reprehenditur quodammodo in lib. de Discrimine amici & adulatoris.

287. 3. Quia difficilius est.] παρὰ σκευὴν, ὃ χαλεπώτερον. ὃ illud nihil huc facit, quod si ὄσ' aut ὅπ', aut ὄσφ' legas, cohærebit optimè. Ceterum αἰωλοκρασίαν, verbum Græcum non est, itaq; reponere ἑωλοκρασίαν, quæ vox & à Suida explicatur, & ab Eustathio in Odyss. β. ad versum 397. itaq; vsurpatur etiam à Luciano λαπίθεας, καὶ ὑδὲ ὁ Διόνικος ὁρθῶς ἐποίησε αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὰ τῶν ἑωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων. Vide præterea quæ Varinus habet in suo Lexico. est & ἑωλο- & σέφανος apud nostrum in Pyrrho, in Metonis chria. Hic liber in scripto nostro codice desiderabatur: quo factum est ut quedam etiam non tangeremus, quæ vitio carere non possumus tamen credere: & de quibus nostram sententiam versio nostra prodit.

288. 3. Cleobulinam.] Lego Κλεοβουλίνην, non κλεοβουλώνην. Sic & suprā legitur rectè in fine γαμικῶν: & apud Diogenem Laertium in Cleobulo, & apud Suidam. & Ἐυλωίνην dicitur

citur apud Homerum Marpissa Eueni filia eadem patronymica forma ut & Ἀδρῆστῖν Adraști filia Aegialea. Iliad. e. 412. & alia. Vide Eustath. Iliad. i. 553. Sanè apud Plutarchum in Theseo diminutiuum ab Hecale ponitur ἐχελήνη. Sed haud scio an nibi pro ἰῶτα sit positum. non enim in diminuendo proprio nomine patronymica forma videtur incommoda. & talis diminutionis, quae in λων fiat, exemplum aliud ego quidem nullum obseruavi. Mox ὠπερ ἀστραγάλωις. scriptum fuerat perridiculè ἀστρολόγωις. & tamen multis mendarum millibus expurgasse se libros iactant, qui mendum tantum atque tale praetereunt.

Mox versu 9. Ut pater ciuibus humanius.] Scriptum erat παρῆχει, καὶ δημοτικώτερον εἶχεν. distinctionem cur mutārim, satis liquet. sed εἶχεν cum hoc loco stare non possit, cogit aui εἶεν fuisse à Plutarcho scriptum, in cuius locum, εἶχεν homo aliquis imperitus, & qui de astragalī astrologos haud trepidè formaret, supposuisset. Quod miror Turnebum non sensisse. sensit quidem Naogeorgus. Hi enim duo, quod sciam, ante nos venterunt hunc iucundissima & utilissima lectionis librum.

288. 29. Contumeliam.] καταβαλεῖν: omnino nihil videbatur significare καταβαλεῖν, quod huc quadraret. itaque legi pro eo καταβαλεῖν.

291. 3. Ne vites quidem.] Vide Aristotelem libro priore posteriorum analyticorum, cap. 18.

292. 26. Vniuersi viritim.] Σωεισενεγκεῖν ἀπαντας ἀνδραχῆς. legebatur ἀνδραχῆς, quia puto Homeri locum, ad quem alluditur, librarius nunquam cognouerat. Est autē Odys. v. initio: Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδραχῆς. Id est: Pro se quisque virum tripodem hunc donet, & lebetem. Suprà in epistola Amasidis legi ἀποπέμπε pro ἀποπέμπε, quod & Turnebus fecit. Septimo post versu, ubi πλάττοντες scribendum censui, legebatur perspicuo mendo πλάττον τοῖς. cum, si quis notas supra & contra quarum haec es, illa ois designat,

signat, cognitās habeat, constet in Aldino l bro mendum nullum esse.

297. 26. Felix vrbs.] ἀνθρυν dictum est constructionis causa, aliās ἀνθρ legitur post ὅτι ὁμοίον ἀκέρως] Illud ὅτι ὁμοίον est vitiosum forte νόμον scriptum fuit. Totus locus est obscurus. Quid enim est ἀρχαίωτον οὐκ ἔστιν ἢ. nil enim puto ad Lat. oniam, forte ἀρχαίωτον frustra.

293. 26. Cleodemus.] Suprà 358 23. etiam hoc nomen posui. cum esset in Græco Κλείδου. itaq; ibi diserè quidā medicus nominatur, quem hic Cleodemum legi putat interpret: cui suffragor cerè proxima paginā apparet, Cleodemum fuisse medicum neq; vlla præterea vllius Cleodori mentio huius etiam infra repetitur.

295. 37. Letches.] Λέχης. Poeta hoc nomen est qui parvam Ithadem scripsit, cuius aliquot versus citantur à Zeξά in Lycophronem 161. itaq; miror quo pacto Misenius nescio quis in Turnebiana versione locum eius occuparit non puto autem eū fuisse aequalem Hesiodi & Homeri. itaq; pro πρὸς ἀλομεν legi πρὸς ἑαλον. Et pro ἐτοίμας, ἐτερας. Ad hunc lo. um porò vide caput secundum quinti συμποσιακῶν. iam Ἄνδρ' εἶδον πνεῖ χαλκῶν legendum est pro ἀνδρα & πνεῖ χαλκῶν. Vili, inquit, virum, qui igni es viro agglutinaret, nimirum cucurbitulam medicā, qua sanguis incisa cute tenuiter elicitur. Sic citat etiam Aristoteles 3 lib. Rhetoricorum, ca. 2. versu proximo aut ἐφ' ἧς est legendum ὅφ' ἐ, aut ἐφ' ὅ quod malum.

297. 36. Fouea fornicaria.] ὅτις ἔν μυσμ. huius loci. Si ἔν pro ἔν legatur, constabit. ἀείρον ὡπρὸς δοκῆν lego pro δοκῆν, & male interpunctum locum facile versio nostra corriget.

298. 31. Quis alius sic bib.] Legi. ἢ τὸ μὲν δὲ ἴσως. scriptum erat τὸ περπεραμ, & superiore versu περπερμένον, ac patet lo post ἠτῆδην, pro περπερμένον & ἠτῆδην.

299. 29. Eo excitant.] ἐγείρουσι τὸ τφ. nimirum χρατῆς. scriptum

scriptum erat τῷ τῷ, quod quo referas, aut quo cum constru-
as, nihil exstat. Hesiodi locus est in fine ἔργων. & versus Ho-
merici, Agamemnonū ad Itonicneum Iliad. a. 261. Sed pro-
fectò quod sequitur πειεὶ τῷ εἰ δεινον πινειν, ego non assequor
vbi extet apud Homerum. Nam quod ad πειεὶ πῶσις attinet,
res est nota, neque inter homines tantum Ulysses (vi vnico vrad
exemplo Iliad. 1.224.

Πλησάμεν ὁ ἴνιοιο Δέπας δέιδεκτ' Ἀχιλλῆα.)

Sed & inter Diuos Iuno Iliad. o. 88. Θέμισι καλλιπαρήφ Δέκτα
δέπας. & Simonides etiam norat, quid esset

Ψυχὰν βασιζέην ἀνδρὶ φίλῳ πρῶποσιν.

Vi est apud Athenaeum libro tertio δειπνοσοφιστῶν videre. Qui
de hoc more multa habet libro primo. Iam illud ὡπες Αἴας με-
είδας μεταδιδόντος ἀπὸ non intelligo; & totus locus non co-
heret. Vbi Ajax portiones dididerit nescio, nisi fortè oblatis sibi
tergi Διλυκῆς. Iliad. η. 321. pro τὰς τε πρῶσις, forte τὰς
γὲ legendum. & μεταδιδέντ' ἀντῷ. Non multo post pro
πλαγῆς, reponere πλακτὰς. alluditur ad Homeri versus Odyss.
μ. 61. Notum est autem velex hoc ipso loco, ambrosiam cibum,
nectar potum esse Deorum.

300. 39. Alimum Græci vocant.] Lego κελεύει τῆς
δὲ ἀλίμου. scriptum exstat κελεύειν. de alimo est etiam in
libro de oraculis cessantibus, & apud Platonem γ'. πολιτικῶν.
sed in Hesiodi Opera leges qua annotauit Proclus ad versum
de asphodelo. Vbi eiusdem cum hoc libro argumenti scriptum
Hermippi citatur. & versus Zexa de alimo ponuntur non indi-
gni lectu: ex quibus in eam incidi suspicionem, Turcas aliquid
tale hodieq. vsurpare. Mox Ἄρδαλον εἶ. scriptum fuit ἢ εἶ.
nullo sensu. & εἰπὲν ὁ lego pro εἰπὲν. ante ἐν ποείων deesse ἔκ
puto. ἔκ ἐν τῷ ἢ σ'] malim ἢ σὼ τῷ. & pro μετὰλλων lego μετ'
ἀλλων, καὶ omisso.

302. 4. Siquidem rectè creditū est.] Legi εἶ τὸ μέγισον
εἶ δοκεῖ. perturbata. n. erat scriptura, ἢ εἶ τὸ μέγισον εὐδοκεῖ.

Sed illud ἀναρῶσι αἰρομένους integrum non est, quo enim refert ὅσαν οἴκη διάλυσις ἐστὶ. nimirum τροφῆς ἀναίρεσις. εἴτε διαγωγῆ] lego εἴγε. Τὸ γεωργίας αὐτῆ.] Videtur deesse ad minimum ἔπεται, aut quippiam tale: & Διαλυομένους ἢ αὐτῆς scriptum fuisse puto, φυτόα λμιον autem esse Neptunum, πῶ φοιτάμιον, velle Suida liquet. Sed Pausanias κορινθιακοῖς rem satis explicat.

302. 37. Reiveneræ.] ἀφροδισίων δεκτὰ. δεκτὰ hoc est mendosum. Sensus erat, rem secus habere de re veneræ: eam enim non palàm vsurpari, vt cibos, sed occultè, & noctu, vt fortasse legendū sit δὲ νύκτα. mox pro πρεσβύτερον, legi πρεσβύτατον. de re ipsa philosophari non est tempestivum.

303. 16. Deinde intestini.] εἴτ' αὐτὰ. nimirum τὰ σπλάγχνα. quæ vox excidit, aut alia non multum dissimilis sensus.

Ibid. 33. Sensum appetitumve.] αἰδησιν ἐδὲ ὄρεξιν. animaduertit vt ergo, interpret sensum non constare, si legatur, vt nos reperimus, ἀ καὶ μὲν ἄδενός, αἰδησιν ἢ ὄρεξιν. Ego δὲ in ἐδὲ mutato, locum integro. Hoc quoque vitiosum, quod ver su tertio subsequitur, δὲ πρὸς τὴν ψυχῆς, & non tamen perinde facile correctu: pro δὲ legerem ἢ, & adycerem ἐαντῶν, si de meo deberem exsarcire locum. ἐκ ἐδεωρέμεν cur legerim, satis liquet. De Hecatomphorj's præter Pausaniam vide Fulgentium de prisco sermone in voce Nefrendes, & quæ Iunius ibi doctissimè annotavit, sed & alia sunt δυσίατα, quantumvis sensu non prorsus subterfugiente, vt ἴνα μὴ δὲ δεδιότες. quid refertur ad ἴνα? nimirum excidit subiunctivum verbum.

307. 40. * Hæc enim oratio.] τὸ τῷ ἢ τῷ λόγῳ. Cui nam? locus perspicuè inutilis. nã quod ἐφλω pro ἐφην rectè legerim, responsio satis docet. paulo infra, ὅπ μισικῆ.] abundat ὅπ, & conturbat sententiam. & post μέμνηται lego μέμνημαι. constructio ea est, quæ videtur præferre aliquid deprauati. Certè Pittaci apparet esse narrationem, confirmantis quod Solon propo-

proposuerat. Quomodo autem mater Sminthei virgo fuerit, alij expediāt: aut quomodo $\sigma\mu\iota\nu\theta\epsilon\upsilon\varsigma$ femininum sit. ego pro matre sororem posui.

309. 27. Cùm enim fluctus ingens.] $\kappa\acute{\iota}\mu\alpha\lambda\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$ $\eta\lambda\iota\kappa\acute{\alpha}\tau\omicron\upsilon$ $\kappa\alpha\iota$ videtur abundare omnino, aut pro $\gamma\acute{\alpha}\rho$ esse obtrusum. Sed alioqui locus mutilus esse, & obscurum videri potest, qua de insula dicat: nisi quòd Enali mentio, vt apparet, Lesbum innui ostendit. quod autem legitur, $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\tau\omicron\upsilon$ $\epsilon\acute{\iota}$ $\kappa\alpha\lambda\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$, ego quidem non assequor. Naogeorgus putat $\epsilon\acute{\iota}$ nomen impositum saxo fuisse: annotauit $\acute{\gamma}$ librum de $\epsilon\acute{\iota}$ apud Delphos esse à Plutarcho scriptum: quod huc quomodo quadret, non video. Sed & mutila est proxima periodus qua sequitur. Paulo post legi, $\text{Ϝ}\chi\eta\varsigma$ $\gamma\delta$ $\omicron\rho\gamma\alpha\nu\omicron\nu$. pro $\gamma\acute{\alpha}\rho$ est, vt solent nota, quas abbreviaturas vocant. subinde incurijs librarijs imponere.

310. 29. A fide interponenda.] $\omega\lambda\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ $\delta\acute{\iota}\epsilon$ $\omega\iota\varsigma\omicron\upsilon\varsigma$. omnino sensus requirit $\acute{\alpha}\omega\iota\varsigma\omicron\upsilon\varsigma$, non $\omega\iota\varsigma\omicron\upsilon\varsigma$. nam qui abstinent sponsonibus & vadimonijs, increduli sunt, & diffidentes omnibus.

IN LIBELLVM DE SV- perstitione.

311. 23. Cùm verò animi perturbatio.] $\tau\eta\tilde{\eta}$ $\delta\acute{\iota}\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\omega\acute{\alpha}\theta\omicron$ $\omega\acute{\epsilon}\varsigma\sigma\epsilon\varsigma\iota$, $\mu\omicron\chi\theta\eta\rho\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\omicron\nu$. nimirum hæc est sententia. Falsum, de dijs presertim, iudicium rem esse perniciosam: sin animi praua accedat affectio, etiam maiorem in modum augeri malum. Scio Iones & Poetas prepositiuo articulo vti pro relatiuo: sed quia hoc genus dicendi autor secutus non est, lego $\eta\tilde{\eta}$ $\kappa\alpha\iota$ $\omega\acute{\alpha}\theta\omicron$ $\omega\acute{\epsilon}\varsigma\sigma\epsilon\varsigma\iota$, $\mu\omicron\chi\theta\eta\rho\acute{\omicron}\tau\alpha\lambda\omicron\nu$. Hæc ego cùm annotassem, librum scriptum non videram. Is $\eta\tilde{\eta}$ perspicue habet (supernè $\tau\eta\tilde{\eta}$ annotato.) & $\mu\omicron\chi\theta\eta\rho\acute{\omicron}\tau\alpha\lambda\omicron\nu$. $\delta\delta\upsilon\nu\lambda\omega$ $\lambda\alpha\rho\acute{\alpha}\tau\iota\upsilon\sigma\alpha\nu$. (fortè $\omega\omega\rho\acute{\alpha}\tau\iota\upsilon$ $\langle\alpha\nu$. $\epsilon\acute{\iota}\nu\alpha$ $\sigma\acute{\alpha}\mu\alpha$.) credo $\omega\epsilon\iota$ excidisse. Supra $\acute{\alpha}\gamma\nu\theta\eta\mu\alpha$ annotatum est in scripto $\epsilon\acute{\iota}\nu\theta\eta\mu\alpha$.

311. 37. O misera virtus.] Senarij Herculis à Bruto moriente vsurpati. Dio libro 47. Sic autem legendi sunt integrè: